

Chương 22

Khắc Chế Nỗi Lòng

Lại nói Vương Ngọc Liên vì trong cơn ghen tức đã không lường trước hậu quả nên hạ thủ đánh một chưởng trúng Trầm Thanh, sau đó từ chiếc Ngân Hà Dục Y trên người đối phương đã nhận ra một cách rõ ràng thân phận của Trầm Thanh, bất giác trong đầu chấn động mạnh, biết mình đã tự chuốc lấy một đại họa.

Lúc ấy nàng hối hận, bèn ra tay cứu lấy Trầm Thanh rồi quyết định rút lui khỏi tình trường, nhường cho Phương Hiểu Trúc vị Lục sư tỷ mà mình chưa một lần gặp mặt.

Hiển nhiên không phải trong lòng nàng hình bóng của Phương Hiểu Trúc đã phai nhạt, nhưng vì chính một sự nóng giận nhất thời mà nàng nghĩ rằng mình đã tự đánh đổ đi tất cả, tất cả những gì quý báu nhất trong đời một người thiếu nữ, và điều đó cũng làm cho nàng thương tâm cực độ.

Nguyên sự việc là thế này, ba năm về trước trong ngày đại hỷ của Phương gia, Huyền Âm Tiên Tử Đàm Anh phát hiện ra Vương Ngọc Liên là một cô bé thông minh, trí tuệ hơn người, nhưng lại nghịch ngợm ương bướng hoàn toàn giống như bản thân của mình lúc ấu thời, bất giác trong lòng ái mộ cô bé này, bèn dây lên ý niệm muốn nhận cô ta làm môn đệ. Sau đó nhờ sự giúp đỡ của Thần Tiêu Hiệp Lữ Lý Nhược Hoa, bà ta đã được sự chấp thuận của Vương gia chủ, nên mới đem Vương Ngọc Liên đi.

Huyền Âm Tiên Tử rất nhiệt tâm hảo ý, bà thân nhận Vương Ngọc Liên duy nhất vẫn là một dụng ý muốn ngầm giúp đỡ Phương gia, tránh cho Phương gia bị Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bạt mưu hại.

Bà ta là một con người hiếu thắng ngang ngạnh, nên chỉ nghe Vương Ngọc Liên gọi một tiếng “Sư phụ”, lập tức hạ quyết tâm muốn đem Ngọc Liên truyền hết võ công tuyệt học của mình để cô ta sau này trở thành một nữ kiệt cái thế.

Lại nói nhân vì khi ấy bà ta nghỉ tại Lưu Sơn, người đông ý tạp, điều đó dễ làm cho Ngọc Liên không chuyên tâm tu luyện nên đã quyết định không trở lại Lưu Sơn, mà lại đem Ngọc Liên đến đỉnh Huyền Câu Đại Hồng Sơn nơi mà lúc thiếu thời bà ta đã cùng với Ngọc Tiêu Tiên Tử tu học võ nghệ để trú lại đó.

Bà ta đã tham kiến phu quân Võ Lâm Chí Tôn và đại thư Huyền Huyền Thanh Nữ La Tích Tố nói rõ nguyên nhân vì sao mình đã không trở về gia phủ và muốn đem hết khả năng sở học gia trung truyền thụ cho Vương Ngọc Liên.

Sau khi bà ta phát hiện ra Vương Ngọc Liên còn thông minh trí tuệ hơn cả mình tưởng, lại càng ưu ái nàng hơn, nếu đem điều này so với những tình cảm của bà đối với nữ nhi của mình cũng không kém.

Điều duy nhất làm cho bà lo lắng là Vương Ngọc Liên không đủ công lực lĩnh hội hết võ công của bà, bởi thế bà đã dùng đến sáu viên Hồi Thiên Tái Tạo Hoàn cho nàng uống mà không hề tiếc rẻ, chính nhờ đó mà công lực của Vương Ngọc Liên khởi phát rất nhanh, thập nhị kinh mạch lưu thông một cách dễ dàng, cho nên Ngọc Liên đã hấp thu mọi tinh hoa võ thuật cũng như công phu của bà rất mau lẹ. Đến hiện tại sau ba năm công lực hỏa hầu của nàng cũng không hề thua kém gì Phương Hiểu Trúc.

Đồng thời trong suốt thời gian ở bên bà, nàng cũng biết không ít về những mối quan hệ trong Lư Sơn.

Nguyên Võ Lâm Chí Tôn Trầm Nguyên Thông có tất thảy sáu vị nam nữ nhi tử, trong đó Huyền Huyền Thanh Nữ La Tích Tố sinh hạ được ba nam một nữ, đó là:

Trưởng tử Trầm Duy Tông, kế thừa Trầm gia chính tông.

Thứ tử nhân kế thừa ngoại tổ Diệu Thủ Nhân Y Bốc gia nên cải họ là Bốc, danh xưng Bốc Duy Hiếu.

Người thứ ba lại kế tục sự nghiệp độc môn tuyệt học của nhạc tổ là Ly Hỏa Lệnh Chủ Nam Minh Nhất Kiếm La Cung Bắc, nên cải họ là La, tên tự Duy Nhân.

Vị nữ tử tên Thanh Thanh, là người được sủng ái nhất trong tông gia, vì xếp theo tuổi tác nàng nhỏ nhất nên đứng vào thứ sáu.

Huyền Âm Tiên Tử Đàm Anh chỉ sinh hạ được một nam một nữ.

Vị nam nhi kế thừa ngoại tổ hương hỏa nên cải tánh là Đàm, tên là Duy Ái, đứng vào hàng thứ năm.

Vị nữ tử là Linh Linh, xếp vào hàng thứ tư.

Và bây giờ đến Vương Ngọc Liên là người ngoại tộc duy nhất họ nhận làm truyền nhân, vì đồng môn đồng bối nàng được xếp vào thứ bảy. Chính những kỳ duyên hy hữu thế này đã làm cho Vương Ngọc Liên vô cùng xúc động và cũng chính là đã làm cho nàng quyết chí tu học ngỗ hầu không phụ lòng yêu mến của ân sư.

Ba năm trôi qua, giang hồ ẩn họa đã bắt đầu hiện lộ ra ngày càng rõ rệt, sứ đồ nhị nhân đều tư niệm về gia trung và cũng lúc ấy công lực hỏa hầu của Vương Ngọc Liên đã thành tựu, đến lúc phải hạ sơn cứu thế.

Hai thầy trò chia tay nhau, Huyền Âm Tiên Tử trở lại Lư Sơn, Vương Ngọc Liên lại về Nhạc Dương bái kiến song thân phụ mẫu.

Wương Ngọc Liên trong lòng vô cùng sung sướng, suốt trên quãng đường mọi việc trong mắt nàng đều là màu hồng, đều là gần gũi thân quen.

Nói như vậy không phải là trong lòng nàng không canh cánh điều gì. Mà phải thực tình để nói ra điều làm cho nàng bận tâm nhất là Trúc ca của nàng trong suốt ba năm qua như thế nào và vị tân tẩu tẩu nàng chỉ được diện kiến vài lần rồi thôi, hiện tại như thế nào?

Và hiện tại nàng đã đối diện với một trong hai vấn đề trên một cách thương tâm.

Lại nói khi trở về Nhạc Dương, nàng đã trải qua một đêm bộ hành, bấy giờ trời lại vừa tảng sáng, nhìn thấy những cảnh vật thân yêu mà ba năm xa cách, bất giác người nàng nóng ran lên, trống ngực đánh thình thịch tựa hồ như muốn nhảy thoát ra khỏi lồng ngực, cuối cùng nàng đứng lặng người, cứ để cho hai hàng lệ châu tuôn trào một cách sung sướng, thật là nỗi lòng của người trở lại cố hương sau nhiều năm xa cách mà khó có bút nào tả xiết.

Nàng khi trở lại Nhạc Dương, sau một lúc xúc động rồi đi nhanh về gia phủ, lúc đi ngang Phương gia không thể cưỡng được nội tâm của mình, bất giác đứng lại bên đường đưa mắt nhìn vào trong, lúc ấy vì còn quá sớm trong Phương gia thỉnh thoảng mới thấy một vài bóng người, nhưng những người này từ sắc diện đến phục trang đều lạ hoắc khiến nàng hơi kinh ngạc trong lòng, không biết Phương phủ đã có những biến chuyển như thế nào trong ba năm qua.

Chính trong lúc đang đứng ngẩn người ra như vậy, đột nhiên phía tây tường thành Phương gia một bóng người vận hắc bào phóng nhanh ra rồi nhắm những dãy núi cao lao đi.

Phải mất một khắc nàng mới nhận ra Phương Hiểu Trúc, lúc ấy định cất tiếng gọi Trúc ca của mình lại, nhưng nghĩ lại Trúc ca ra đi sớm như vậy và thần tình vội vàng vàng hiển nhiên là có chuyện gì đây, nên lại thôi không gọi nữa. Đồng thời tính hiếu kỳ trong người trỗi lên, nhất thời quên luôn chuyện trở về gia trang, nhún mình bám theo Phương Hiểu Trúc.

Trên đường nàng lại phát hiện công lực và kinh công thân pháp của Trúc ca nay đã cao tuyệt, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng khắp khởi.

Nhưng nỗi vui mừng đó tắt lịm ngay khi vừa lên đến núi đã nhìn thấy Trúc ca đang đứng cùng với một vị cô nương xinh đẹp phúc hậu như tiên giáng trần, bất giác nàng hoa mắt lên choáng váng, may mà trong ba năm ẩn tích tu thân với Huyền Âm Tiên Tử nên tính tình của nàng cũng có điềm tĩnh trở lại, nếu không thì nỗi ghen tức ấy bộc phát tức thì. Lúc ấy nàng nép mình vào một gốc cây đại thụ bên đường theo dõi.

Càng nhìn hai người thân thiết, sự tức giận oán ghét trong lòng nàng càng trào dâng lên, cuối cùng, chịu không nổi, một câu nói lạnh lùng u oán đã thoát ra khỏi miệng nàng phá tan giấc ảo mộng của Phương Hiểu Trúc và Trầm Thanh.

Tình hận nan giải và mọi việc đã xảy ra như chúng ta đã biết.

Vương Ngọc Liên tuy chưa một lần diện kiến sáu vị huynh tỷ của mình, nhưng qua lời ân sư cũng hiểu sơ được về mỗi người trong bọn họ, và chính từ chiếc Ngân Hà Dục Y dệt bằng tơ trời kia là báu vật của Trầm gia mang trên người Trầm Thanh đã làm cho Vương Ngọc Liên nhận ra vị Lục sư tỷ của mình.

Nàng thân mang thâm đức của ân sư chưa báo đáp, nay đã gây nên đại tội là đả thương vị ái nữ của ân sư. Với trọng tội này, cho dù lý do nào đi nữa nàng cũng khó lòng biện bạch, lúc ấy trong lòng nàng vô cùng đau khổ bèn quyết định nhượng tình, ôm hoài sầu hận cắt đứt thâm tình với Phương Hiểu Trúc.

Hiện tại cô ta chỉ muốn nhanh chóng trở lại gia trung khâu kiến song thân, sau đó sẽ mai danh ẩn tích xa rời trần thế chung thân sám hối trọng tội của mình.

Ôi! Chẳng lẽ tình hận giữa ba kẻ anh hoa tài kiệt này lại kết thúc đau lòng vậy ư?

Lúc ấy Vương Ngọc Liên xuống hết ngọn núi lại vượt qua thêm mấy ngọn núi nhỏ khác nữa thì mới đến vùng bình địa, bấy giờ nàng dừng chân, quay mặt nhìn lại ngọn núi cao vút, nơi đã để lại trong lòng nàng nỗi thương tâm, bất giác đôi dòng lệ chảy dài trên má, nỗi lòng nàng tan nát.

Nàng đưa tay áo lên lau khô dòng nước mắt rồi định đi tiếp, đột nhiên lúc ấy từ một bụi rậm bên trái phát ra một tiếng thở dài.

Không ngờ trong lúc này, khi trong lòng nàng đang đau khổ tột độ lại có người lén trộm nhìn nàng, điều này bỗng khiến nàng tức giận lên, không một chút

chần chừ nghĩ ngợi, nàng nhún người lao ngay về phía đó đồng thời tung ra một đạo chưởng kinh đánh tới và miệng đầy nộ khí quát lên:

- Đồ chết tiệt. Hãy mau ra đây cho bốn cô nương chỉ giáo.

Nhưng khi chưởng kinh đánh vào lùm cây thì chỉ thấy cành lá cây bay lả tả, tuyệt không hề nhìn thấy một bóng người nào, điều này làm cho Ngọc Liên hết sức ngạc nhiên.

Lúc ấy, nàng định quay trở lại thì đột nhiên bên tai nghe giọng một lão già vang lên:

- Cô nương tại sao lại ác độc như vậy chứ. Chỉ một chút không hài lòng đã sinh tâm sát nhân sao? Nếu lão phu không tránh kịp thì hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Vương Ngọc Liên vừa nghe xong, đã chấn động mạnh, nhanh chân nhún người thối lui mấy bước, hai mắt mở lớn, nhìn chăm chú về hướng phát ra tiếng động...

Chỉ thấy một lão già gay ồm thân vận trường bào, dáng dấp mới nhìn thì thấy chậm chạp, nhưng kỳ thực khi lão từ trong lùm cây rậm đi ra thì lại hết sức nhẹ nhàng, chỉ với việc lão đã tránh được chưởng kinh của Ngọc Liên thân pháp này cũng đủ cho thấy đây là một người có nội công thâm hậu.

Lão bước đến trước mặt Ngọc Liên cách chừng năm bộ rồi đứng lại, thấy thái khoan dung nhìn sang Ngọc Liên, trong ánh mắt như đang hàm chứa một nụ cười nhân hậu.

Vương Ngọc Liên không hề có một chút sợ hãi trước công lực của lão, nhưng chính vì thần thái của lão khiến cho Ngọc Liên tự nghĩ lại mình xem chút nữa đã gây ra thêm một tai họa.

Lúc ấy trong lòng nàng có ý kính nể con người này, bất giác chấp tay thi lễ lão già, nói:

- Tiện nữ nhất thời nóng giận trong lòng đã không kiềm chế được nên đã thất lễ, mong lão tiền bối bỏ qua cho.

Lão già mỉm cười nói:

- Cô nương, tuổi trẻ bao giờ cũng nóng vội, nóng nổi như vậy, cô nương đã biết nhận lỗi thì tốt. Nhưng có điều lão hủ này ngạc nhiên là chiêu thức chưởng kinh vừa rồi thật là cao tuyệt và rất giống chưởng pháp của một vị bằng hữu của lão hủ. Tuy nhiên, theo lão được biết thì người ấy ngoài hai hài nhi của mình ra,

tuyệt không hề truyền ra cho bất kỳ một người ngoài nào, chẳng hay cô nương sư môn có phải là vị ấy không?

Vương Ngọc Liên vừa nghe xong, trong đầu không khỏi kinh ngạc, hiển nhiên người này thế nào cũng có mối thâm giao với ân sư. Nghĩ đến đó càng thấy run sợ hơn, nếu vị này công lực không cao thì coi như nàng đã tự gây nên một đại họa.

Tuy nghĩ như vậy nhưng không vội nói ra ân sư của mình, mà hỏi:

- Không biết vị bằng hữu mà lão tiên bối nói đó là vị nào trong võ lâm?

Lão già bỗng nghiêm mặt lại, ánh mắt quét ngang qua mặt nàng bỗng nhiên lại mỉm cười, gật gật đầu nói:

- Bằng hữu của lão hủ là... nhưng này, lão nói ra rồi thì cô nương tuyệt không được che giấu sự thật nữa chứ?

Vương Ngọc Liên thấy lão còn ngại nên nói ngay:

- Văn bối không phải là trẻ con, lão tiên bối chỉ cần không hư ngôn thì tự khắc văn bối sẽ hầu chuyện.

Lão già nói:

- Vị bằng hữu đó chính là đệ nhị phu nhân của Võ Lâm Chí Tôn Trầm Nguyên Thông, ngoại hiệu nhân xưng Huyền Âm Tiên Tử Đàm Anh. Cô nương chẳng lẽ là môn hạ của vị ấy?

Vương Ngọc Liên vừa nghe xong, nghĩ ngay trong đầu: “Xem như vậy lão ta không nói lừa”, nhưng vẫn còn chưa yên tâm, bèn nói:

- Văn bối là Vương Ngọc Liên, chính là môn hạ của ân sư Huyền Âm Tiên Tử, xin được hỏi lão tiên bối đại danh tôn tánh?

Lão già bỗng cười lên khanh khách, nói:

- Không biết lệnh sư có từng nói qua là có một vị sư thúc?

Vương Ngọc Liên cũng đã nghe ân sư nói qua vị sư thúc tổ này, nhưng chưa một lần được diện kiến, nên lúc này vừa nghe lão nói xong trong lòng không còn hoài nghi gì nữa, bèn tiến lên một bước cung kính chấp tay thi lễ tham kiến, nói:

- Đồ tôn tham kiến sư thúc tổ.

Lão già nhận lễ, nói:

- Ngọc nhi, người không biết danh hiệu của ta sao?

Vương Ngọc Liên mỉm cười nói:

- Ân sư cũng đã nói qua, lão sư thúc tổ tánh Cổ, tên là Khắc Đạo, ngoại hiệu nhất xưng Độc Thủ Nhân Tâm, là truyền nhân duy nhất được tổ sư truyền độc công...

Độc thủ nhân tâm Cổ Khắc Đạo nhìn lướt qua mặt Ngọc Liên, nói:

- Người biết cũng rõ đó chứ. Vậy ân sư của người lâu nay có được an khang không?

Vương Ngọc Liên sau khi cảm tạ về lời hỏi thăm sức khỏe của ân sư, rồi bất giác đứng trầm ngâm suy tưởng, nguyên là trong lúc này nàng bỗng nhiên nhớ lại đại tội của mình trên đỉnh núi kia.

Độc Thủ Nhân Tâm là một con người tâm cơ tuyệt luân lại có luyện qua thuật Trắc Tâm và Chế Tâm, nên khi Ngọc Liên nội tâm vừa biểu hiện ra trên thần sắc, lão vừa nhìn đã có thể đoán biết ngay.

Lão nhìn Ngọc Liên cười nhẹ, nói:

- Hài nhi, trên mặt người đang mang nét sầu muộn, thần tình hoảng hốt, trong lòng người hiển nhiên đang tàng chứa một tâm sự trọng đại, người có gì khó khăn hãy nói cho lão phu nghe hết đi.

Nội tâm sự này của Ngọc Liên nếu đứng trước mặt ân sư của nàng cũng khó nói mà trần bạch thổ lộ, huống gì một người vừa mới lần đầu hội ngộ này. Nàng lắc đầu cương quyết nói:

- Đa tạ sự quan tâm của sư thúc tổ, chuyện của tôn nhi tự tôn nhi lo liệu được, không dám nhiễu động đến quý tâm nhọc thể của sư thúc tổ.

Cổ Khắc Đạo nhẹ gật đầu, bỗng cười lớn nói:

- Ngọc nhi, người không những chỉ hấp thụ võ công tuyệt nghệ của sư phụ người thôi mà cả đến tính cách cũng không khác gì sư phụ người cả. Thiếu niên trang nữ phải nên có ý chí khảng khái tự lập tự cường. Lão phu không nhúng tay vào cũng được.

Lão dừng lại một lát, bỗng nhiên ngữ khí thay đổi, nói tiếp:

- Thế nhưng, nhược như người không đem những khó khăn trong lòng người nói cho lão phu, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì ta, sư thúc tổ của người biết ăn nói sao đây với sư phụ người chứ?

Lời nói này vừa nhiệt thành vừa tha thiết. Vương Ngọc Liên nghe xong bất giác thần sắc cảm động, đầu hơi cúi xuống, đôi môi mấp máy tựa như muốn nói hết ra ủy khúc trong lòng mình.

Cổ Khắc Đạo nhìn bộ dạng Ngọc Liên cười thầm trong lòng, nghĩ: “Bằng tiểu nha đầu nhà người như định cứng đầu cứng cổ với lão phu ư? Còn kém lắm”, nhưng lão không ngờ lúc lão nghĩ đến đó đột nhiên thấy Ngọc Liên đổi chủ ý, nghiêm mặt lắc đầu nói:

- Những lời trong lòng tôn nhi đến trước mặt ân sư cũng còn khó nói hết ra.

Cổ Khắc Đạo hết sức bất ngờ, đứng ngơ ra, miệng ấp úng:

- Người...

Lão không nói được hết câu, đứng sững sờ, không ngờ tiểu nha đầu mà lão coi thường này phút chốc trở chứng chẳng khác gì sư phụ của cô ta.

Lão lắc đầu, lạnh giọng:

- Người chính là hóa thân của sư phụ người.

Nói rồi cười một cách hết sức bất đắc dĩ.

Vương Ngọc Liên thường ngày là một cô nương trí tuệ thông minh tuyệt đỉnh, với những thần sắc thái độ như thế này làm gì mà nàng không đoán ra tâm ý của lão, nhưng vì hôm nay nổi hận tình đã tràn lấp cả tâm trí nàng, nên lúc này nhìn thấy lão cười khổ sở, mặt mày nhăn nhúm chỉ thấy buồn cười mà thôi.

Cổ Khắc Đạo lén nhìn Ngọc Liên một cái như ngầm xem xét thần thái của nàng rồi bỗng nhiên thò tay vào bên trong áo lấy ra một xấp họa đồ màu vàng xin đưa cho Ngọc Liên nói:

- Người trước hết hãy xem qua mười mấy bức tranh này một lượt rồi sau đó hãy chọn một bức mà người cảm thấy thích nhất.

Lại thêm trò quỷ quái gì nữa đây? Vương Ngọc Liên cảm thấy ở vị sư thúc tổ này tâm tình hình như không bình thường. Lúc ấy mắt mở lớn hơi ngơ ngác rồi cuối cùng cũng đưa tay đón lấy xấp họa đồ.

Nàng xem qua thì thật là buồn cười quái dị, vì nếu nói đó là những bức đồ thì cũng không hẳn, mà nói là thư họa thì cũng không sai, vì bên trong là những nét ngoằn ngoèo, nhà thì xiêu vẹo, cây thì khẳng khiu cao lêu nghêu... nàng nhìn mà trong lòng muốn bật cười. Lúc ấy nổi sầu tư trong lòng bỗng chốc vơi đi tự lúc nào, tự nhiên nàng nghĩ mình cũng nên thử qua...

Cổ Khắc Đạo lại ngâm quan sát thần sắc của nàng rồi giọng trầm trầm, nói:

- Bây giờ thì ngươi có thể chọn ra một bức.

Vương Ngọc Liên nghe lão nói bấy giờ mới nghĩ đến việc chọn tranh. Nàng trầm ngâm không nói gì, chỉ chú thần quan sát lại từng bức tranh và cứ mỗi lần chú thần quan sát mỗi bức tranh là một lần thần sắc nàng thay đổi. Chính lúc này nhất nhất mọi biểu hiện này không qua nổi mắt Cổ Khắc Đạo.

Thời gian trôi qua chậm chậm. Bỗng chốc những nét buồn cười trong những bức tranh này biến đâu mất mà Ngọc Liên hốt nhiên cảm nhận ra bên trong mỗi bức đều hàm chứa những ý nghĩa thần diệu. Lòng nàng như se lại khi nhìn thấy bức tranh màu xanh vàng úa, trong đó là một ngọn núi cao, xung quanh mờ mờ sương khói, trong lòng nàng nổi sầu tư đột khởi, bất giác những giọt lệ châu rơi dài trên đôi má hồng của nàng.

Cổ Khắc Đạo giọng trầm mà đầy uy lực nói:

- Hãy lấy nó ra.

Vương Ngọc Liên lúc này không còn một sự phản kháng nào, theo lời lão lấy bức tranh ấy ra, rồi vội vàng lau khô nước mắt nhìn vào lão vẻ u buồn.

Cổ Khắc Đạo lại lấy từ trong một chiếc túi đựng rất nhiều viên ngọc châu đủ màu đủ sắc lấy ra một viên hồng ngọc, đưa cho Ngọc Liên, nói:

- Hãy đặt viên ngọc châu này lên từng phần trên bức tranh, ngươi có thể nhìn thấy những sự việc ngươi muốn thấy trên đó.

Ngọc Liên bấy giờ đã bị lão dùng thuật Chế Tâm khắc chế, nên chỉ còn biết làm theo lời lão, mặc dù trước đây đã nhiều lần nàng cố cảnh giác.

Lại nói, thuật Chế Tâm này của lão rất lợi hại, chính những người có bản lĩnh nội công thâm hậu nếu không cảnh giác định tâm trước cũng không thoát khỏi thuật chế tâm này.

Như trước đây ba năm, chúng ta đã biết trong ngày đại hỷ của Phương gia lão Ẩn Hình Thủ Thời Thiên đã trộm lấy một cây Thất Tuyệt Châm của Tứ Xuyên Đường gia Thiên Thủ Như Lai Đường Văn Bản mà hoàn toàn không ý thức được mình đang làm gì, rồi lại đem nó cắm vào chiếc hoa đăng long phụng giao duyên để gây nên chuyện không hay trong ngày ấy mà trước đây ta đã biết, đó chính là vì Ẩn Hình Thủ Thời Thiên đã bị trúng thuật Chế Tâm này.

Lúc này Ngọc Liên đã hoàn toàn bị hãm vào tà thuật này của Cổ Khắc Đạo, mọi chuyện đều do Cổ Khắc Đạo bài trí.

Cổ Khắc Đạo cười đầy đắc ý, vẫn giọng trầm trầm đầy uy lực, nói:

- Hãy nhanh đem những chuyện mà người đã thấy trong đó nói ra cho ta nghe đi.

Vương Ngọc Liên lúc ấy mắt nhìn vào hồng ngọc, tuy thực tế nhìn không thấy gì ngoài những màu sắc ánh lên đan vào nhau nhưng trong đầu, những chuyện trên đỉnh núi thương tâm ấy hiện lên mồn một, bên tai vừa nghe lão nói xong, bèn lần lượt nói ra hết sự tình.

Rồi bất giác nàng thổ lộ hết nỗi uẩn khúc trong lòng.

Cổ Khắc Đạo chú mục ngưng thần lắng nghe những lời Ngọc Liên kể, đồng thời trong đầu lão phân tích sự việc và đề ra ngay kế sách tấn công Ngọc Liên tiếp.

Lão trong đầu như đã định trước sách lược, bèn từng bước bức vấn Ngọc Liên, lão nói:

- Người yêu thương Trúc ca của người phải không?
- Vâng.
- Người rất kính ái ân sư Huyền Âm Tiên Tử phải không?
- Vâng.

Lão vẫn ngưng mục chú nhìn chằm vào mặt Ngọc Liên, hỏi tiếp:

- Người hận Lục sư tử của người đã đoạt lấy người mà người rất thương yêu, nhưng vì cảm hoài đại ân của ân sư nên nguyện ý hy sinh tình cảm để tác thành cho cô ta, đúng không?

- Đúng.

Cổ Khắc Đạo cười, hốt nhiên quát lên:

- Người sai rồi.

Vương Ngọc Liên tâm đầu bỗng chấn động. Sắc diện hiện lên nét thống khổ.

Cổ Khắc Đạo tiếp:

- Tình và hận không thể tịnh lập, người có thể nói là kính ái ân sư của người nhưng tuyệt không thể nói không hận sư tử Trầm Thanh của người. Bởi vì cô ra đã chiếm đoạt mất hạnh phúc của người, nhược như miễn cưỡng tòng sự thì chung thân khóc hận.

Vương Ngọc Liên thần sắc bång hoàng, tâm ý do dự hoài nghi không có chủ đích nhất định.

Cổ Khắc Đạo vội vàng ám thị tiếp:

- Người không được nhượng bộ, quyết phải giành đoạt lại hạnh phúc của mình. Giữa kính và hận phải phân biệt minh bạch, kính ái thì kính ái, hận thì cứ hận, mỗi khi hết hận người mới hạnh phúc.

Vương Ngọc Liên mặc nhiên cúi đầu nhận lãnh sự ám thị của Cổ Khắc Đạo.

Cổ Khắc Đạo giọng cứng rắn đầy uy lực bồi thêm:

- Người cần phải ghi nhớ những lời ta nói, đem nó đặt vào thâm tâm, biến nó vĩnh viễn trở thành ý niệm của người, không được bỏ qua tình, hận này, xóa tan thống khổ, giành lấy hạnh phúc của chính mình.

Nhưng lời của lão xoáy sâu vào cõi tâm linh của Ngọc Liên, nàng cứ đứng lặng im, trầm mặc cúi đầu nhận lãnh, trên mặt từ từ hiện xuất ra nét kiên định. Cổ Khắc Đạo bấy giờ mới gật gật đầu, nói lớn:

- Ngày này năm sau, cũng vào giờ này, người phải đến đây, ra sẽ có lời cần thiết nói cho người.

Ngư âm lão bỗng uy mãnh hơn, đề cao hơn:

- Lời ta nói hôm nay người phải nên nhớ lấy. Nhớ kỹ, mãi mãi nhớ kỹ.

Vương Ngọc Liên thần sắc dờ dẩn, ngậy đại gật gật đầu.

Cổ Khắc Đạo bấy giờ mới mãn ý, thu hồi đồ thư và hồng ngọc lại, nói:

- Hảo, bây giờ thì không còn chuyện gì nữa.

Đột nhiên giọng cực kỳ uy mãnh, quát lớn một tiếng:

- Tĩnh.

Vừa nghe tiếng quát xong, thần sắc mê muội dờ dẩn của Ngọc Liên lập tức tan biến mất, trên mặt, nét thông kinh khôi phục trở lại. Trong lòng nàng chỉ cảm thấy thất thần khoảnh khắc, đối với những chuyện vừa phát sinh không còn để lại một ấn tượng gì.

Thật đáng thương, nàng trúng tà thuật này mà không hề hay biết.

Tà thuật Chế Tâm này lợi hại vô cùng, người khi bị trúng nó rồi sau khi tỉnh lại hoàn toàn không cảm thấy gì mà cứ ngỡ chỉ như là một cuộc đàm thoại bình

thường, nhưng chính lời ám thị ấy khắc ghi đậm nét vào tiềm thức rồi từ đó luôn chi phối mọi ý nghĩ hành động của người ấy. Thật là một tà thuật đáng sợ thay.

Do nhưng lời ám thị này trở thành ý niệm bất di bất dịch trong tiềm thức, có những lúc ý niệm này trái nghịch hoàn toàn với bản tính thiện lương của người bị trúng tà thuật, khiến cho người đó sẽ gặp những mâu thuẫn tương khắc nhau trong nội tâm, dẫn đến những hành động thất thường. Nếu điều này qua kịch liệt, có thể dẫn đến tình trạng tâm thần phân liệt mà cuồng điên.

Vương Ngọc Liên sau khi hồi phục tâm trí, chỉ hơi ngơ ngác nói:

- Đồ hình của lão sư thúc tổ, tôn nhi không hiểu.

Cổ Khắc Đạo cười nói:

- Lão phu nhận thấy ngươi tâm tình thống thiết nên mới dùng những bức họa thô thiển này cho ngươi xem để vui lên mà bớt sầu tư, chứ thực ra chẳng có gì đáng xem đâu.

Vương Ngọc Liên cười vô tư, nói:

- Đa tạ hảo ý của sư thúc tổ, đồ tôn hiện tại trong lòng đã thông khoái rất nhiều.

Cổ Khắc Đạo ôn hòa vui vẻ nói:

- Như vậy thì ta yên tâm.

Vương Ngọc Liên bỗng nhiên thành khẩn nói:

- Hàn thất ở tại trong thành Nhạc Dương, cung thỉnh sư thúc tổ hạ giá quang lâm tiểu gia, để đồ tôn có cơ tận báo hiếu tâm.

Cổ Khắc Đạo khéo gạt Vương Ngọc Liên ở đây đã tận mãn tâm ý rồi, nào còn muốn đến Nhạc Dương làm gì nữa cho thêm phiền phức, lúc ấy chỉ cười cười nói:

- Lão phu bây giờ còn cấp sự phải làm, sau này có lúc lão sẽ ghé thăm ngươi. Ta phải đi đây!

Nói dứt lời, không đợi Ngọc Liên phản ứng, lão nhún mình một cái phóng lên không trung vọt đi, trong nháy mắt hình bóng lão mất hút phía những dãy núi xa xa.

Vương Ngọc Liên đứng sững sờ một hồi lâu, rồi trong lòng bỗng chốc chuyện tình, hận thương tâm trên đỉnh núi hiện lên, nàng mặc nhiên trầm tư, nghĩ: “Không biết sau khi ta rời đi rồi bọn họ hai người sẽ nghĩ như thế nào, hoặc bọn

họ coi chuyện ta bỏ đi là chuyện đương nhiên thì chuyện ta tự nhượng tình này há không nực cười lắm hay sao?”.

Lúc nàng nghĩ đến điều này, trong ánh mắt nàng hốt nhiên có chút bất cam thủ phận, hiển nhiên chính lúc này là những ý niệm thôi miên của Độc Thủ Nhân Tâm đang ngấm ngấm chi phối tâm ý của nàng.

Thật đáng thương cho cô ta, tâm tính thuần khiết đôn hậu bỗng chốc nhất thời bị tà thuật khắc chế mà sinh tâm độc ác.

Ý niệm hy sinh của cô vẫn còn tồn tại nhưng đã không còn kiên định như trước, nàng thở dài não nuột rồi cứ bước nặng nề phía hướng Nhạc Dương mà đi.

Đột nhiên nàng nghe từ đằng sau một giọng nói vang tới:

- Liên muội hãy chậm chậm. Ta có lời muốn nói với muội muội.

Vương Ngọc Liên vừa nghe đã nhận ra giọng nói của ai. Chỉ hơi sửng người một chút, ngẫm rủa trong lòng: “Hừ, bây giờ người mới đến tìm ta ư”, rồi thân hình nhanh chóng vọt lên không trung lao đi như một mũi tên, mang theo trong lòng nỗi giận hờn oán ghét.

- o O o -